

[Heinesen]

denne sag dog et eksempel på den uansvarlige og usaglige politik, som regeringspartierne førte, da de var i opposition.

Den samme fornemmelse får man umiddelbart, når statsministeren siger, at forbedringer af landbrugets vilkår kan ske inden for rammen af tilbudte forbedringer i henhold til aftale mellem landbruget og den tidligere regering. Vi husker jo alle især venstres agitation på dette område. Os bekendt eksisterer der i øvrigt ingen aftale mellem landbruget og den tidligere regering, men vi forstår nu, at det, vi tilbød, var godt nok. Venstres tidligere overbud på landbrugsområdet er rykket helt over i åbningsredegørelsens skriftlige del, hvor der står, at regeringen overvejer forslag om lempelse eller fjernelse af beskatning af produktionsjord. Vi forstår godt, at det er gemt af vejen, for det står ikke godt hverken til overenskomstindgrebet eller til nedskæringerne.

Regeringens forslag skal naturligvis ikke alene bedømmes på, hvordan de fordeler krisepolitikens byrder. De skal også bedømmes på, om de virker. Da regeringen meddelte, at den ville udgive en hvidbog, blev vi ærlig talt ganske imponerede og troede, at den i hvert fald indeholdt beregninger over virkningerne af regeringens politik, men det gør den jo ikke. Betegnelsen hvidbog er blot ét af mange eksempler på den lidt oppustede lyrik – skal vi sige det sådan? – som regeringen betjener sig lidt vel rigeligt af. Hvidbogen svarer såmænd til det, som den tidligere regering i sin grænseløse beskedenhed kaldte et småtryk fra budgetdepartementet. (*Munterhed*). Det foreliggende småtryk er tilmed indholdsmæssigt det tyndeste, der hidtil er udgivet. Omslaget svarer imidlertid udmærket til indholdet: det har samme farve som et falmet firkløver.

Om betalingsbalancen hedder det, at den bliver afgørende forbedret. Det tvivler vi faktisk ikke på, og det er jo udmærket, men man bliver ikke meget klogere af den oplysning.

Om beskæftigelsen siges det, at der er en risiko for, at der ikke allerede i 1983 kan opnås en forbedring af beskæftigelsessituationen. Den vurdering er helt givet ikke for pesimistisk.

Overenskomstindgrebets forbedring af konkurrenceevnen kan ikke nå at få nævneværdig virkning på beskæftigelsen i 1983.

Derimod medfører lønindgrebet og nedskæringerne af overførselsindkomsterne en afdæmpning af forbrugsmulighederne og en afdæmpning af afsætningsmulighederne på hjemmemarkedet, og efter vore beregninger medfører det en forøgelse af arbejdsløsheden med ca. 28.000 i 1983. Derfor bliver 1983 utvivlsomt et hårdt år for erhvervslivet, først og fremmest på hjemmemarkedet. Da udviklingen på hjemmemarkedet også er af betydning for de eksporterende virksomheder, kan også de blive ramt. Det er en meget dårlig start på et fremstød for en forbedring af konkurrenceevnen og eksporten. Regeringen har simpelt hen overspillet den finanspolitiske stramning. Nedskæringerne i 1983 er, også ud fra en rent økonomisk vurdering, for voldsomme.

Det hører med i billedet, at en kraftig stigning i arbejdsløsheden selvfølgelig skaber store vanskeligheder for en accept af indkomstpolitikken. Regeringen foreslår besparelser i 1983, der er 10 mia kr. større end dem, vi foreslog. Det giver efter regeringens eget skøn en formindskelse af statens underskud i 1983 på kun et par milliarder kroner mere end det, den tidligere regering ville opnå. Jeg tror ikke engang, regeringens beregninger holder, men lad os nu sige, at det giver en budgetforbedring, der er ca. 2 mia kr. større end den, vi ville opnå. Så må man sige, at det er for at opnå disse ca. 2 mia kr. mere i budgetforbedring, end vi ville nå, at regeringen vil gennemføre store og socialt urimelige nedskæringer i overførselsindkomsterne, må acceptere en kraftig forøgelse af arbejdsløsheden og som følge af begge dele skaber vanskeligheder for sin egen indkomstpolitik. Den ekstra budgetforbedring på ca. 2 mia kr. i 1983 er simpelt hen købt alt for dyrt, den betaler sig ikke ud fra regeringens egne mål om at fremme produktion, beskæftigelse og eksport.

Det fremgår utvetydigt af den tidligere socialdemokratiske regerings oplæg af 1. september, at det er bydende nødvendigt med en fortsat og forstærket indsats både for at fremme beskæftigelsen, for at formindske betalingsbalanceunderskuddet og for at standse væksten i statens underskud. Vi har fremlagt en lang række forslag i overensstemmelse hermed, men vi tager klart afstand fra den ensidighed og den mangel på en ri-